

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Snujmo si bralna društva!

Iz braženi so od Boga poklicani
za voditelje in izobrazitelje neizobrazenim.

Grof Leo Thun.

Mnogo se je že pisalo in govorilo o povzdigi kmetijstva in o zavedi našega kmeta. Marsikako zrnice palo je na rodovitno zemljo, a še več besed bilo je zastoj. Koliko zaslug imele so za naš nevedni narod „Novice“, nam je znano. Tudi vemo, koliko je storila vlada za prosih kmetijstva in koliko so dosegli naši poslanci s svojimi govori o agrarnih vprašanjih. Nas namen pa je, govoriti, kdo lahko največ pripomore, da se naši kmetje začno zavedati, kdo kmetu najlože pride do kože, komu kmet največ verjame in koga najraje posluša. Kmet je naš steber, na kateri se moramo naslanjati, kmet je naša podlaga, naš varovanec, naše vse. In če kmetijstvo igra tako veliko ulogo, ne samo pri nas, ampak pri vseh narodih vseh časov, če je kmet naš hranitelj in naš brat, tedaj je naša dolžnost, priteči mu s toliko večjo radovoljnostjo na pomoč v stvarih, katerih on ne premore. Dolžnost, sveta dolžnost krščanske ljubezni kliče nas na delo, dokler še ni prepozno! Toda vsi ne mogo biti povsodi in tega tudi nihče ne zahteva. Pač pa je dolžnost tistega, ki more, in zlate so besede pesnikove:

„Dolžan ni samo, kar velela mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

So pa ljudje, ki se še vedno ne mogó znebiti starih predsodkov in povdarja, da kmetu ni treba olike, da mu je ta na kvar, da ga odvraca od dela itd. Take misli so pogubne, takih moramo se popolnem otresti, če hočemo videti ali vsaj pričakovati, da bode tudi prosti narod vžival boljše čase. Prvi in najiminennejši stan, ki je narodu najbolj priljubljen, je duhovništvo. Vsak mu zaupa in pri vsaki priložnosti ima duhovnik glede prostega naroda prvo besedo, katera izrečena, je kakor prikovana. „Gospod so tako rekli“ in — basta! Če pa duhovništvo vživa tako zaupanje pri ljudstvu, mora to zaupanje tudi prislužiti in to kaže nam duhovnikov poklic. Vera mora svečenik ohranjevati in pospeševati pri pobožnem narodu in to nalogo izvršujó tudi v popolni meri. Druga stvar pa je narodnost. In to vzbujati v čistem, nepokvarjenem,

toda še malo izobraženem in zaostalem narodu, je sveta dolžnost svečnikov. Narodu treba je dušne hrane, pobožne in posvetne, narodu treba je olike. Pač nikdo ne bode mislil, da morajo kmetje izobraženi biti kakor kdo, ki je po 12 in več let trgal po šolah hlače, pač pa se morajo zavedati, in to bodi naša skrb. Treba je narodu dati dobrega berila, ki naj bi blažilo njegovo nepopačeno srce, in to bodi skrb pisateljev. A kaj pomagajo dobre knjige, če jih kmet ne bere? Treba je tedaj narod za branje pridobiti in to ni ravno lahka stvar, vendar lahko izvršljiva. Neprecenljive zasluge za prosti narod ima „Družba sv. Mohora“, ki je že toli in tako koristnih in dobrih del poslala mej kmetstvo ljudstvo. In čita jih narod, te koristne in poučne knjige, toda premalo. Čitajo jih, a ne vsi. So taki, ki bi knjige lahko brali, a nečejo, in tudi takih se ne manjka, ki bi jih radi brali, a jih ne mogó, ker ne znajo čitati, ali pa ne morejo knjig dobiti, ali pa ne vedo zanje. In teh ni malo. Velik blagor za narod sploh in posebe še za prosto ljudstvo so „bralna društva“, katerih ne bi smeli najmanj v nobeni večji župniji pogrešati. In kako je do sedaj s takimi društvi? Po trgih so bralna društva in še celo čitalnice, po vaseh je pa ta prikazen kaj redka in to je ravno, kar ne bi smelo biti. Pač so nekoje župnije ali vasi v tem oziru hvale in posnemanja vredne, so pa zopet druge, ki so, da se naravnost izrazimo, prav lene ali zaspale in o kakem bralnem društvu se še nikomur ne sanja ne. Taki kraji so vredni pomilovanja. Seveda so vasi in ljudje, pri kojih bi se take blage ideje težko dale vresničiti, a dadó se vendar, in treba je le nekoliko vztrajnosti in požrtvovalnosti. Vsak začetek je težak in tudi v tem oziru se je od začetka boriti z marsikojimi britkimi nezgodami, marsikojó „besedo je treba požreti“, a mož vztrajen se tega ne ustraši in z lahkim trudom nadaljuje svoj posel. So pa vasi, v katerih se nahaja dosti precej olikanih in vedeljšnih ljudi, ki morda celo sami naganjajo na to, da bi se osnovalo kako kakeršno koli si že društvo, da bi bil le namen blag, a nedostaje jim moža, ki bi tako stvar sprožil, nedostaje jim voditelja, ki bi jih vodil, nedostaje jim moža, ki bi le nekoliko svojega časa — in tega ima večkrat zadosti — žrtvoval za take blage in koristne nazore. In taki možje

vredni so graje. Ono nesrečno in pogubno koristlovje, ki se je vgnézilo tudi že v naš nepokvarjeni rod, ona zavist, ki se tako rada poprijema nekajih elementov, ona častilakomnost, ki se je izcimila iz neznačajnikov, kriva je tolikih nesreč in bolestij, ki bi se lahko izognile.

Drugi stan, ki je tako tesno združen z našim kmetom, je naše učiteljstvo. Učitelj! kako lepa beseda, ki združuje v sebi toli blagih in mogočnih nazorov!

Učitelj ima v rokah našo nado, mladino našo. Kako lep posel! Nepokvarjeno mladež poučevati, blažiti in likati, njeno za vse dobro in vzvišeno vneto srce napolnjevati in blage nazore v glavo vcepljevati. Ne zadostuje, da se mladeži da samo za to odmerjena hrana, ni zadostno, da se ji vedno le v glavo vtepa suhoparne šolske reči, treba je tudi, da se jej da potrebno, koristno in zabavno čitalo. Kaj pomaga, če se kmetstva mladina, po več let v šolo, hodeča, nauči brati in pisati, ako zapustivši šolo nikdar več ne vidi knjige od znotraj? Berila treba je tudi naši mladeži. In berilo imamo, če bi družega ne imeli nego toli zaslužnega „Vrtca“. Nobeden duhovnik, nobeden učitelj in nobena družina ne bi smela biti brez tega lepega lista. In koliko narodnikov ima „Vrtca“? — Sedaj se je pač obrnilo nekoliko na bolje, a vse še premalo. Kako lahko osnovali bi učitelji z duhovniki po kmetih vsaj v vsaki fari bralno društvo. Izgovarjal se bode morda kdo: „Lahko je mogoče, osnovali taka društva, a kdo bode čital?“ Prazen izgovor. Seveda je treba nekoliko truda, ki bode pozneje obilno poplačan, a če kmeta le nekoliko navdušuješ za to ali ono stvar, ki ni predraga in škodljiva, verjel ti bode. In če mu razložiš natanko namenjeno stvar, če ga poučiš v glavnih smotrih naših, če mu razjasniš njegov položaj in njegov namen, začelo se mu bode svitati v glavi in pritrdil ti bode nazadnje: „saj to bilo bi pa res prav!“ Zavednega treba je storiti našega kmeta in dosti je. Saj neso tako zatelebani, kakor misle nekoji, saj je človek ko drugi, le podlage za izobrazbo mu nedostaje in nič družega.

Snujmo si tedaj bralna društva, iz katerih naj zajema naš narod svojo dušno hrano, snujmo si čitalnice, koder se navadni človek v prostih urah odahne od težkega dela. Tu išče naj zabave, tu je

LISTEK.

Luzern.

Iz zapiskov kneza D. Nehljudova.

(Ruski spisal grof L. N. Tolstoj, posl. Vrbanov.)

8. julija.

(Dalle.)

Kako drugače je bilo v francoskem penzjonatu, kjer je nas dvajsetero ljudi najrazličnejših narodov, poklicev in pravov pod uplivom francoske jezičnosti zahajalo k občenemu obedu, kakor na zabavo. Tam se je takoj začel razgovor od jednega konca mize do družega, osoljen z raznimi šalami. Tam je vsakdo govoril, kar mu je prišlo na um, ne da bi bil pomišljeval, kaj pride iz tega; tam smo imeli svojega filozofa, svojega šaljivca, svojega „bel esprit“, ki je bil splošna tarča za vse, in to vse je bilo občno. Tam smo takoj po obedu ostavili mize in začeli smo plesati deloma po taktu, deloma brez takta po prašnatej preprogi polko, kar je včasih trajalo do večera. Tam smo bili, če tudi koketni, in ne ravno modri in častivredni ljudje, pa vendar ljudje. Ta španjska grofinja z romantičnimi mislimi, ta laški

opat, ki nam je po obedu deklamoval „Divino comedio“, ameriški doktor, ki je imel uhod v Tuillerije, ta mladi dramaturg z dolgimi lasmi, ta pijanista, ki je zložil, kakor je sam pravil najlepšo polko na svetu, ta nesrečna udova s tremi prstani na vsakem prstu, mi vsi smo po človeški, če tudi površno, a prijazno se razgovarjali mej sabo in ohranili drug na družega deloma lahke, deloma pa presrčne spomine. Za angleškimi table d' hótami često mislim, ko gledam te čipke, prstane, namazane lase in svilene obleke, trakove, koliko živih ženskih bi bilo s tem srečnih, in koliko družih bi naredile srečne. Čudno si je misliti, koliko prijateljev in zaljubljenih, — da celo srečnih prijateljev in zaljubljenih — tu vkupe cedi, in morda sami ne vedi za to. In Bog ve, zakaj ne zvedó tega, in nikoli ne dadó drug družemu te sreče, katero bi mogli dati in po katerej tako hrepene!

Otožno mi je postalo, kakor vselej po tacih obedih, in ne počakavši deserta, odšel sem jako slabe volje pohajkovat po mestu. Ozke umazane ulice brez razsvetljave, prodajalnice, ki so se ravno zapirale, srečevanje pijanih žensk, ki so šle po vodo, ali pa brez dela se potikale po ulicah, neso razgnale,

ampak še le povekšale mojo slabo voljo. Po ulicah je že bilo popolnem temno, ko sem ozirajoč se okrog sebe, brez vsakih mislij v glavi, vračal se domov, nadejajoč se, da se znebiti slabe volje. Nekako strašno hladno mi je bilo pri srci; britko in dolgeas mi je bilo, kakor se včasih zgodi brez vidnega uzroka, kadar se preselimo na kako novo mesto.

Gledoč samo pod noge, šel sem po nasipu k Schweizerhofu, kar so me presenetili čudni, pa neizrečeni prijetni in mili zvuki muzike. Ti glasovi napravili so name oživljajoči upliv. Kakor bi bil nek jasni veseli svit predrl v mojo dušo. Dobro in veselo mi je bilo. Zaspala moja pozornost se je zopet obrnila na vse predmete, ki so bili okolu mene. In krasota noči in jezera, h katerima sem prej bil ravnodušen, me je pri tej priči, kakor novost, očarala. Nehote sem zapazil s sivimi pegami pokrito nebo, katero je razsvetljeval vzhajajoči mesec, temnozeleno gladko jezero, v katerem so se zrcalili lunini žarki, v daljavi v meglo zavite gore, kvakanje žab iz „Fröschenburga“ in sveže gostolenje prepelice z družega brega. Ravno pred menoj, na onem mestu, s katerega so se čuli zvuki, in na kateri je bila posebno obrnena moja pozornost, za-

zavetje zoper pogubonosno žganjepitje, tukaj blaži se človeška duša in narod naš dvadil se bode nečastnih pobojev in ostudnih pijač; naš narod bodi pobožen in zaveden!

—h—

Barona Walterskirchen-a govor.

Pretekli ponedeljek zvečer imel je baron Walterskirchen v slavnostnej dvorani društva inženirjev in arhitektov Dunajskih v pričo mnogobrojnega in odličnega občinstva, mej katerim je bilo več državnih poslancev, mestnih odbornikov in zastopnikov avstrijskih in inozemskih časopisov, dolg govor o političnih, narodnih in socialnih strankah. Izvestno je, da mora govor moža, kakršnen je baron Walterskirchen, vsekdar in povsod vzbujati pozornost in senzacijo, kajti Walterskirchen je parlamentarec prve vrste, izredno nadarjen in visoko izobražen vrhu tega pa značajan in pravičen, da ga po vsej pravici prištevamo jako redkim prikaznim, poznatim pod imenom poštenih in pravičnih Nemcev.

Kot tak ni hotel hoditi čez grm in strm z levičnjaki v vseh vprašanjih, marveč postavil se je po robu, odločno izraževal moško svoje prepričanje, vsled tega pa prouzročil toliko razjarjenost v nemškem Izraelu, da mu ni kazalo drugega, nego odložiti državnozbornski svoj mandat.

Zategadelj mu nemško-židovski listi neso naklonjeni. Priznavajo sicer, da ima izvrstne lastnosti, najboljšo voljo, znatne duševne sposobnosti, a vendar kritikuje in ponižujejo jako zlobno njegov govor. „N. fr. Presse“, na primer piše o Walterskirchen-u povodno omenjenega govora, da je podoben tistim ljudem, ki že danes hoté učiti, čemur so se stoprav včeraj priučili, ki bi vedno radi oznanjevali novo dobo, katerim pa pride proroška beseda še le tedaj na jezik, ko je doba že prišla. Taki ljudje, pravi glasilo iz „Fichtegasse“ smatrajo to, kar duh časa v tisočih jezikih propoveduje, za poseben proizvod svojega duha in se ravno tako motijo, kakor komar, sedeč konju na hrbtu, in ponašajoč se, da je on voz iz mlake izvelekel.

Iz tega že je razvidno, da je Walterskirchen-a govor levičnjake in vso nemško židovsko svojat v dno duše pogrel, in kaj bi jih ne, saj je kapitalizmu in liberalizmu z nemilosrdno roko potegnil krinko z obraza, to vse pa v tako dovršeni obliki, s toliko dostojnostjo in duhovitostjo, da so poslušalci frenetično izražali svoje priznanje, da so bili uprav navdušeni in da se ta navdušenost sedaj nadaljuje v listih, ki so še pristopni za pošteno in pravično stvar.

Akoravno je baron Walterskirchen po rodu in po vzgoji Nemec, je vendar potrebno, da se i mej nami objavi njegov govor, kajti v njem obrisan je tako pristno politični položaj, izrečenih toliko lepih in zdravih mislij, da bode vsakdo, kdor ta govor pazno čita, imel nekoliko koristi, ko bi se tudi v vsem morebiti ne strinjal z govornikovimi nazori.

Govor ta slove v prostem prevodu:

Stranke so pravi, politični organizem države. Da se državno življenje krepko in zdravo razvija, k temu treba raznih strank. Treba je onih elementov, ki je tirajo naprej, kakor tudi tistih, ki jemljejo v poštev prednosti obstoječega, a ne morejo pozabiti prednosti tega, kar je bilo. Kar imajo v kon-

stitucionalnih državah posamične stranke veliko moč in ker je vsaka moč s skušnjavami v zvezi, zaradi tega je umestno, da delovanje teh strank nadzorujejo oni, ki baš neso na krmilu; marsikaka hiba, marsikaka naredba, ki bi koristila vladajoči stranki, a bi bila celoti na škodi, izostane morebiti samo zaradi tega, ker so prisotni ostri opazovalci, ki nečejo pokrivati tacihi stvari s plaščem krščanske prizanesljivosti, temveč je porabijo v to, da simpatije prebivalstva napotijo v drugo mer. Vsaka stranka takoj izraža svoj nramni stid, če nasprotna stranka umazano ravna, ali če se po vnanjih znamenjih kaj tacega more domnevati. Vprašanje, so li dotičniki vsekdar tudi poklicani, da tako ostro sodijo, to vprašanje je podrejene važnosti. Glavna stvar je, da se lopovom delovanje otežkoči in če kdo lopova po prstih okerca, ker lopovstva sploh trpeti ne more, ali pa zaradi tega, ker se jezi, da drugi mesto njega na drevesu sedi in črešnje zoblje, to učinku nikakor ne škoduje.

Saj so včasih lovski tatje baje najboljši lovci. Tudi ni nikaka nesreča, če vsak udarec ne zadene. Naposled zdrava pamet naroda vendar razločuje mej opravičeno zatožbo in zlobnim sumničenjem, naj si razni strankarski časniki še tako prizadevajo izbrisati mejo mej obema. Ko bi kdo kričal: „Primate tatu!“ a bi ne bilo nobenega tatu videti, prišel bi sam v siten položaj. (Burno priznanje.)

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. januarja.

Sovražniki slovanstva se vedno prizadevajo napravljati razpor mej raznimi slovanskimi plemeni. Nemci dobro vedó, da bi samo literarna vzajemnost Slovanov za zmiraj spodkopala silni vpliv nemstva po slovanskih deželah in postavila mejo njih prodiranju proti vzhodu. Zato pa po njih listih vedno hujskajo Slovane, narod na narod. Priložnost jim je zopet dala slovesnost sv. Metoda, ki se bode letos svečano vršila v Velegradu na Moravskem. Te slovesnosti se zlasti katoliški Slovani avstrijski hočejo v obilnem številu udeležiti, posebno pa Čehi in Poljaki. Nemški listi so takoj iznašli, da bode ta slavnost nekaka demonstracija proti pravoslavnim Slovanom, da bi tako podpirali sovražstvo mej Poljaki in Rusi na severu, Hrvat in Srbi na jugu. Njih hudobni namen se je deloma že posrečil. Kakor izvemo, je Rusija prepovedala Poljakom slovesno romanje v Velegrad in ruski listi že pripisujejo tej slavnosti smoter, da hoče le zjediniti katoliško slovanstvo proti pravoslavnemu. Morda je to tudi povod, da se znova kaže nasprotje mej Rusi in Poljaki in da ruska vlada začena pritiskati poljsko narodnost. To je možno, posebno, ko je sedaj nemški „Reichsanzeiger“ obdolžil Poljake, da hočejo obnoviti staro poljsko državo.

Moravski Čehi imeli so mej seboj zaupno posvetovanje in so baje sklenili, da volilno reformo spravijo še v tem zasedanju pred državni zbor, ako bode mogoče. Ali, kakor se sliši, hoče se vlada odločno upirati temu, da bi se državnozbornski volilni red za Moravsko kaj predelal v tem zasedanju.

Bukovinske avtonomne oblasti so se baje obrnile do vlade, da bi zaukazala sodnijam s poljskimi strankami občeovati v poljščini, in da bi se uvela poljščina v šolah kot učni predmet.

svetu, začutil sem pri tej priči potrebnost ljubezni, polno upanja in veselje do življenja brez vsakega uzroka. Kaj bi še hotel in želel? mislil sem si, ko me je od vseh strani obdajala lepota in poezija. Užijaj jo v polnih dihlah, kolikor je moreš, kaj treba ti je še več. Vse je tvoje, vse tako prijetno.

Stopil sem bližje. Majhen človek je bil, kakor se je videlo potujoč Tirolec. Stal je pred okni gostilnice, postavivši stojalo in gledajoč kvišku, sviral je na gitaro in popeval svoje graciozne pesni. Jaz sem takoj čutil naklonjenost do tega človeka in hvaležnost za prevrat, katerega je napravil v meni. Pevec je bil, kolikor sem mogel razločiti, oblečen v črno suknjo, lasje so mu bili kratko pristriženi, na glavi pa je imel jako priprosto, staro, že obnošeno meščansko kapo. Na njegoveje obleki ni bilo ničesar umeteljnostnega, pa otročje veselo obnašanje in gibanje z malim telesom, to bil je ganljiv in ob jednem smešen prizor. Na stopnjicah, oknih in balkonih prekrasno razsvetljene gostilnice stale so gospe v bleščečih in širokih oblekah, gospodje z belimi ovratniki, švicar in streže v pozlačenih livreh na ulici, v polukrogu tolpe in dalje po boulevardu mej lipicami zbrali so se in postavili čedno oblečeni natakariji, kuharji v belih kapah in jopičih, dekleta

Vnanje države.

Ruske oblasti so v nekem železniškem magacinu blizu rumunske meje zasledile 60 funtov dinamita. Dve osobi, ki sta odposlali dinamit, so zaprli. — Zbornici plemstva in meščanstva finskega drželnega zbora se pri posvetovanju poslužujeta švedskega, zbornici duhovstva in kmetskega stanu pa finskega jezika. Jedna najvažnejših zadev, ki jih ima rešiti zbor v tem zasedanju je, da se proglasi finščina, povsod enakopravno s švedščino. Od tistega časa, ko se je Finska odločila od Švedije in bila priključena Rusiji, je še vedno švedščina bila obranila nekatere predprave. — Ruski vojni minister je, kakor poroča nek angleški list, za 140.000 funtov šterlingov relsov naročil za Transkaspiško železnico od Kisil-Arvata do Ashabada. Gradjenje te železnice začne se prihodnjo pomlad. Razen tega je to ministerstvo pri dveh tovarnah naročilo 140 železniških strojev. Ko bode ta železnica dovršena, bode Rusija v kratem času lahko odposlala na tisoče vojakov na afgansko mejo. Čez Kaspiško morje jih bodo do te železnice prepeljavali mnogobrojni parniki, privazujoči nafto. Na ta način izginejo vse daljave, ki so dozdaj ločile Rusijo od Indije.

Francoska vlada je imenovala posebno komisijo, ki naj bi se posvetovala, da bi se desettinska razdelitev razširila tudi na mero časa in kotov. Prvo bi bilo precej težavno izvesti, ker ljudje bi se težko privadili na to, da bi dan imel deset ur, ali pa teden deset dnij, zlasti pa še, ker bi se temu v več ozirih upirale tudi prirodne prikazni, tako bi se leto nikakor ne dalo decimalno razdeliti. Sicer se je že nekaj podobnega bilo poskusilo koncu prošlega stoletja, a se ni moglo udomačiti mej narodom.

Švedski državni zbor se je otvoril s prestolnim govorom, kateri objavlja, da se bodo zboru predložili zakoni o osnovi novega ministerstva za poljedelstvo, obrtnijo in trgovino, o razširjenji dolžnosti, glede vojaških vaj, o razvoji pomorstva in urejenji učiteljskih plač itd. — V norveškem ministerstvu se prikazujejo vedno kaka nasprotja, in bode vsled tega kmalu prišlo do ministerske krize. Doba radikalnega ministerstva, kateremu je moralo pomagati na krmilo državno sodišče s tem, da je obsodilo prejšnje konservativne ministre, tedaj ne bode dolga.

Francoske vlade odgovor na angleške predloge o urejenji egiptovskega finančnega vprašanja se ujema z odgovorom Nemčije in Avstrije. Odgovor Rusije pa se v marsičem razlikuje od francoskega.

Novejša poročila francoskega kitajskega bojišča neso taka, da bi mogla vzbujati zaupanje mej Nemčijo in Francijo. Omenjajo namreč celo vrsto nemških častnikov, ki so v kitajski službi. Tako se pripoveduje, da kitajskemu brodogradu, ki je te dni odrinilo iz Shangaia proti Formozi, na pomoč tamošnje kitajske vojske, zapoveduje bivši nemški korvetni kapitan Sebelin. Slednji sicer ni nezavisen, kajti vrhovno poveljstvu ima mandarin Voh, pa to nič ne dene, kajti pravi poveljnik je le prvi, poslednji ima le ime. To brodograd sestoji iz 12 ladij. Vsaka teh ladij ima nemškega poveljnika, nemškega strojevodjo in 24 nemških topničarjev. Plača, katero dobivajo nemški topničarji in strojevodje znaša 1090 in 1750 frankov na mesec, poleg tega bode pa še kitajska vlada izplačala za vsakega ubitega Nemca njega rodbini 28.000 frankov. Ako so te vesti resnične, utegne to še motiti mir v Evropi. Francija ne bode mirno gledala, kako se nemški državljani proti njej bore v Aziji.

Dopisi.

S Kranjske dne 18. januarja. [Izv. dop.]

V raznih nemških listih je bilo čitati, kako je naj-

gledal sem v polutemi na sredi ulice v polukrog gnetečo se tolpo naroda, in pred tolpo malo proč majhnega črnooblečenega moža. Zadaž za tolpo in možičkom videla sta se na obeh straneh stare stolne cerkve dva zvonika.

Šel sem bližje in glasovi so postajali jasnejši. Dobro sem razločil sladke polne akorde gitare, tresoče se v večernem vzduhu in nekaj glasov, ki so se pretrgovali, ter neso sestavljali nikake cele pesni, temveč samo važnejše njene dele, ter so se nekako prijetno ujemali. Tema je bila podobna milej in gracioznej mazurki. Slišalo se je, kakor bi glasovi prihajali sedaj od blizu, sedaj od daleč, sedaj se je slišal tenor, sedaj bas. To ni bila pesen, temveč lahki mojsterski načrt pesni. Razumeti nesem mogel, kaj je to tacega; pa bilo je lepo. Ti sladki akordi gitare, mila lahka melodija in osamljena postava črnega človeka sredi čarobne okolice jezera, osvetljene po mesecu in molčeca dva velikanska stolpa, vse to je bilo čudno, in neizrečeno lepo ali vsaj meni se je zdelo tako.

Vsi zamotani, posiljeni utisi življenja dobili so zame zopet pomen in milobo. Kakor bi se bilo v mojem srci razpustilo sveže lepo dišeče cvetje. Mesto trudnosti, razstresenosti in ravnodušja k vsemu na

in sprehajalci. Vsi so čutili, kakor je bilo podobno, baš isto čuvstvo, kakor jaz. Vsi so molče stali okrog pevca in poslušali ga. Vse je bilo tiho, samo v prestankih pesni so se zaslišali iz daljave zvuki po vodi pluskajočih vesel in iz Fröschenburga se je slišalo kvakanje žab, katero so motili sem ter tja glasovi prepelice.

Mali človek, v temoti na sredi ulice, pel je pa, kakor slavec kuplet za kupletom, pesen za pesnijo. Če tudi sem stopil prav k njemu, vendar mi je njegovo petje napravljalo še vedno veselje. Njegov ne baš močen glas bil je jako prijeten, nežnost, ukus in čuvstvo pravilnosti, s katerim je vladal ta glas, kazalo je, da je jako nadarjen. Napev vsakega kupleta bil je drugačen in videlo se je, da so mu vse te graciozne premembe prihajale neposiljeno in nepričakovano.

V tolpi in gori v Schweizerhofu se je slišalo po gosto ploskanje in odobravanje, sicer je pa vladalo spoštljivo molčanje. Na balkonih in v oknih bilo je vedno več slikovito od lučij osvetljenih možkih in žensk v lepih oblekah. Sprehajajoči so se ustavljali in v sencah na bregu povsod mej lipami stali so v tropih možki in ženske. Poleg mene stala sta s smodkama v ustih malo proč od vse tolpe

novejšo društvo „nemških“ velikošolcev na Kranjskem „Carniola“ praznovalo dne 27. decembra m. l. svoj prvi komers; in tudi glasilo ustavoverne stranke na Kranjskem, šepavi in nadušljivi „Laib. Wochenblatt“ popisuje v svoji 230. številki od dne 3. januarja omenjeni slovesen večer v steklenem salonu Ljubljanske kazine.

Ta podlistek sem mirno in s premislekom prečital in — bodete že dovolili g urednik, — da Vam razodenem, kake misli so se mi obudile prečitavšemu navedeni popis.

Najprvo sem se začudil, kako da se o „Carniol“ dosihmal neso še oglašili naši nadebudni velikošolci. Zdi se mi, da so to najmlajše akademično društvo vedoma spregledali.

Ko bi bilo to istina, bi morda ne bilo pametno odobravati tako postopanje, kajti faktum je, da se „Carniola“, to najmlajše dete Ljubljanske „nemške“ inteligence in „nemškega“ kapitala ni rodilo kar čez noč. Predno je „nemška inteligenca“ — „spočela“, je bilo sigurno dosta truda in bolečin, in sedaj, ko je prišlo do srečnega poroda, sedaj je veselje nepopisljivo nad tem novorojencem v celem nemčurkem Izraelu in morda bomo slišali prej, kakor bi se nadejali, kaka darila prinašajo mu „verni“ iz vseh „nemčurško-jutrovih“ dežel.

Ko je prišel na svet „Deutscher Schulverein“ smo tudi, kakor po navadi mirno gledali in roke križem držali, a še le potem, ko je dosta ljulike nasejal, smo se začeli komaj iz spanja dramiti.

Moje osobno prepričanje je, da bi se tudi kranjski slovenski visokošolci sedaj morali gani. Kajti neovrgljiva istina je, da so nas s „Carniolio“ prehiteli Nemci in zakaj bi ravno mi Slovenci se ne smeli ponasati s slovenskim visokošolskim društvom s sedežem v Ljubljani, ko imamo vendar tudi mej visokošolci večino. Prilika se nam ni nikdar ponujala lepša, kakor sedaj, zbrati in zjediniti vse naše narodne visokošolske sile, katere so sicer mej šolskim letom raztresene v Gradci, na Dunaji itd. — Če nismo do sedaj imeli takega društva, ni še noben dokaz, da ga nam i v bodočnosti ni potreba. — „Es ist keine Schande etwas nicht zu wissen, es ist aber eine Schande, etwas nicht wissen zu wollen.“

Za danes dovolj! — Vrle naše visokošolce pa prosimo, naj spravijo to vprašanje v svojih akademičnih društvih na dnevni red in naj se posvetujejo o potrebi in ustanovitvi takega društva ali taci društev kajti morda ni odveč, če bi se jednako društvo ustanovilo tudi v Mariboru ali Celji za slovenske visokošolce na Štajerskem in v Trstu ali Gorici za primorske slovenske visokošolce.

Na delo torej! — Ne zaostajajmo za drugimi! — Mi bomo iz srca radi s svetom in tudi gmotno po močeh pripomogli kaj, da bode beseda meso postala, če tudi nas poklic naš na filisterstvo veže!

Nekdanji predsednik Dunajske „Slovenije“.

Iz Škofjevasi pri Celji 14. januarja. [Izv. dopis.] Občina Škofjavska je imela od l. 1880., ko je Okorn župan postal, vedno 20 % občinske priklade, kar je za navadno občino brez posebnih potreb vendar preveč. Okorn se je pa tudi bahal, da je on prišedel občini dokaj premoženja. — Lahko

jeden aristokratski strežé in kuhar. Na kuharja je lepota muzike silno uplivala in pri vsakem visokem glasu je slovesno in navdušeno pokimal z vso glavo strežétu, sunl ga s komolcem rekši: kak pevec je to, a? Strežé, kateremu se je tudi že na smehljajočem obrazu videlo, da mu muzika ugaja, je vselej, kadar ga je sunil, zmajal z ramama, kakor bi bil hotel pokazati, da je njega težko spraviti v začudenje, in da je že slišal mnogo boljšega.

V prestankih, ko se je pevec odkašljeval, vprašal sem strežeta, kdo je ta mož in ali pogostem semkaj prihaja.

— Da vsako leto pride dvakrat semkaj, odgovoril je strežé, — doma je v Argoviji. In tako berači po svetu.

— In kaj, ali mnogo taci prihaja? vprašal sem ga.

— Da, da, odgovoril je strežé, ki ni precej razumel, kaj ga vprašam, a ko je potem dobro premislil, kaj ga vprašam, pristavil je: — o ne! Tukaj! Tu vidimo samo njega. Več jih ni.

Sedaj je starec končal svojo pesen, hitro obrnil gitaro, in rekel nekaj v svojem nemškem patosu, kar pa nesem mogel razumeti, in kar je prouzročilo smeh mej poslušalci. (Dalje prih.)

s tako visoko priklado. — Letos so se pa občani občine Škofjavske za proračun Okornov za l. 1885. nekoliko bolj zanimali, kakor je bilo to Okornu po volji in oporekali so previsokemu nedostatku. Dne 2. januarja t. l. je namreč občinski odbor pretre-soval ta proračun in spremenil Okornov proračun tako le:

Dohodke je zvišal od 383 gld. 82 kr. na 473 gld. 57 kr., stroške pa znižal od 1699 gld. 13 kr. na 1442 gld. 38 kr. Nedostatek se bode pokrila z 8 %-no priklado, ki je nekoliko nižja od Okornovih 20 %-nih. Potrebni pojasnil o svojem proračunu Okorn odboru ni mogel dati, bil je ves zmešan in videlo se je, da Okorn ni zmožen voditi občinskih poslov brez izurjenega tajnika.

Glede svoje remuneracije pritoževal se je Okorn, da je v razmeri z mnogimi njegovimi poti zelo nizka. Na to mu nek odbornik očita. „Kdo pa te je najel, da si šel k Erjavcu za Šulverein pridigovat?“

Mej drugim je odbor jednoglasno sklenil, da naložen občinski denar iz Celjske hranilnice vzame in naloži pri drugih zavodih, ki dajajo više obresti, namreč pri posojilnicah! (Tako je prav, „svoji k svojim“; to bodi vzgled drugim narodnim korporacijam, upraviteljstvom, društvom in posamičnim narodnjakom. Opom. uredn.)

Domače stvari.

— (Cesarski dar.) Naš presvitli cesar je povodom zadnjih silnih potresov na Španjskem kralju in kraljici pirenejskega poluotoka brzoglavim potom izjavil svoje sočuvstvo ter nesrečnim španjskim državljanom poklonil 20.000 frankov.

— (Dnevni red mestnega odbora javni seji), katera bode v četrtek 22. dan januarja 1885. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanilo prvosedstva. II. Poročilo združenega finančnega in personalnega odseka o uredbi poslovanja in plačil mestnih zdravnikov. III. Finančnega odseka poročilo o proračunu mestne glavne klavnice in mestnega posojila Ljubljanskega za leto 1885. IV. Šolskega odseka poročilo: a) o prošnji Leopolda Belarja ravnatelja II. mestne ljud. šole zaradi funkcijske doklade; b) o dopisu c. kr. deželne vlade gledé nemške šole v Ljubljani; c) o letnem poročilu o Ljubljanskih mestnih šolah. V. Samostalni predlogi odbornika g. Ivana Hribarja: a) da se prosi skupno ministersvo in obe zbornici državnega zbora za izdajanje zakona o zgradbi novega poslopja za poštne in brzoglavne urade; b) da se ustanovi mestno otročje zabavišče. Potem bode tajna seja.

— („Slovenec“) je včeraj zopet čutil potrebo, posegniti na polico po krepelce ter s tem njemu jako priljubljenim strojem pokazati svojo krščansko resnicoljubnost in spravljivost. Povod mu je bil seznam srečec in dobitkov „Narodnega doma“, kateri smo mi, — tako vsaj trdi — v soboto kot prilogo dodali „Slovenskemu Narodu“. A ko bi bil pisec „Slovenčevega“ dopisa iz Ljubljane svoje načelnike poprej skrbno obrisal, ne bil bi našel tolikega bruna v omenjenem seznamu dobitkov, niti v našem listu, preveril bi se bil, da naš list ni imel v soboto prav nobene priloge, torej je ves prepri iz trte izvit, prisiljen in zloben. Stvar bila je namreč taka: Odbor „Narodnega doma“ dal je jed-nemu naših raznaševalcev nekoliko nesrečnega in osodepolnega seznama, da je razdelil mej naročnike Ljubljanske. Da je ta raznašalec ob enem z „Narodom“ delil tudi te sezname, kaže, da je mož praktičen, da ni hotel hoditi dvakrat, ako se stvar z jednim potom opravi. Ker je samo jeden raznašalec dobil ominozne sezname, zaradi tega jih niti vsi Ljubljanski naročniki neso dobili, iz-mej vnanjih naročnikov pa nihče, ker — kakor že povedano — sploh priloge nismo imeli. Iz tega gospodje pri „Slovinci“ že lahko posnamejo, kako neosnovana je vsa njih polemika in napadi na nas, ki jim nismo dali niti najmanjšega poudara. Isto tako neosnovana je pritožba, da gospodje pri „Slovinci“ neso toliko vredni, da bi slavni odbor društva „Narodni dom“ tudi njim „blagovolil naznaniti, kako so kaj o novem letu vlekli iz tistega srečenosneza vrča“. Kdor razmer ne pozna, bi po teh besedah sodil, da se je „Slovenec“ res in to vedoma krivica godila. A temu ni tako. Srečke se neso naznanjale nobenemu listu, tega z delom preobloženi gospodi odborniki niti utegnili neso. Kdor pa ie prišel vprašat, dobil je, česar je želel in prepisal si je številke srečk iz zapisnika, če ni bilo drugače. Naš urednik je tako storil, brigal se je pravočasno s am,

ter ni čakal za pečjo, da bi se tiskani sezname pred njim razprostrli, morebiti celo s posebno deputacijo. Pri takih prilikah res treba „grabelj“, ako se hoče kaj pograbiti. — Kar se tiče udarca na odbor „Narodnega doma“, nemamo sicer nikakega pooblastila, govoriti v njegovem imenu. A ker je napad bil javen, ker so nam razmere popolnem znane, zaradi tega si usojamo tudi v tej zadevi dati resnici čast. Gg. odborniki imeli so pri žrebanji toliko dela, da neso niti utegnili misliti na kaj družega, nego jedi o na loterijo. Kdor jih je videl pri delu, jim bode to tudi priznaval. Ko so pa bili sezname dotiskani, začeli so se razpošiljati vsem rodoljubom, ki so prodajali srečke in vsakateri ima menda že danes svoj izvod v rokah. Ne vemo torej, kje tiči vzrok tako strastnemu napadanju, kakeršno je v včerajšnjem „Slovinci“? Gospodje menda pri belem dnevu strahove vidijo, katerih ne vidi živ krst, in potem se hlabro bore s temi strahovi, in z vsakim, katerega imajo ta o radi, kakor trn v peti. Konečno drage volje potrdimo „Slovenca“, da smo njegove piramidalne dovtipe o „vseslovenskem“ dnevniku in o „Narodnem domu“ in „Narodnem domu“ resnično prejeli ter obžalujemo, da se na vsak način hoče prepri in razpor in to pri najbolj neolžnej stvari, ko bi vendar lahko vladal mej nami najlepši mir.

— (Hranilnica kranjska) ima sedaj, ko ni več eskomptne banke, podvojeni promet. Kdor hoče iz hranilnice dobiti uložene svoje novce, čakati mu je po dve, do 2½ ure. Taka potrata časa je za vsacega, posebno pa za trgovca in obrtnika jako čutna in želebi bi bilo, da se temu odpomore, ker je nujno potrebno. Ravnateljstvo hranilnice naj nastavi dva blagajnika, jeden je sedaj premalo, da se bode promet hitreje vršil. Tudi se nam je iz trgovskih krogov prijavila želja, da bi se izplačilni dnevi pomnožili za jednega. Nadejamo se, da bode ravnateljstvo hranilnice željem občinstva po možnosti ustreglo.

— (Umrl) je v 18. dan t. m. gosp. Blaž Ulčar, župnik in zlatomašnik v Velesovem.

— (Redkost.) V listih hrvatskih čitali smo že parkrat vest, da v Zagrebu v 24 urah ni bil nihče zaprt in da redarstvo ni dobilo nobene objave in nobene ovadbe. Zadnje dni bilo je tudi v Ljubljani tako. Par dni je naše redarstvo tako rekoč praznovalo. Nekateri trde, da je to zaradi tega tako, ker imajo ljudje s snegom dovolj zaslužka in jim ni treba misliti na kradež.

— (Vabilo) k veselici, katero priredi Središko bralno društvo „Edinost“ v nedeljo 25. januarja 1885 ob 7. uri zvečer v prostorih gospoda Sajnkoviča. Vspored: A. Beseda. 1. „Danes tukaj, jutri tam“, moški zbor, I. Kocijančič. 2. Pozdrav. 3. „Zjutraj“ mešan zbor, Ang. Hribar. 4. Deklamacija. 5. „V tihi noči“, četverspev, A. Hajdrih. 6. „Vse mine“, mešan zbor, dr. G. Ipavic. 7. Deklamacija. 8. „Mojemu narodu“, četverspev, N. Stoos. 9. „Kitica slov. narodnih pesni“, mešan zbor, A. Foerster. 10. „Tri čaše“, moški zbor, I. pl. Zajc. B. Ples. Vstopnina 20 kr. za osebo.

Odbor.

— (Vabilo) k besedi s plesom katero priredi Solkanska čitalnica v nedeljo 25. t. m. v Verdikonovi dvorani. Začetek ob 6. uri zvečer. Spored: 1. Petje. 2. „Ženski jok“. Igra v jednem dejanji. 3. Petje. 4. Deklamacija Nevesta, S. Gregorčiča. 5. Petje. 6. „Pravo Junaštvo“, podoba iz kmetskega življenja. 7. Petje. Po besedi ples. Ob 11. uri počitek, med katerim bode večerja in srečkanje. Vstopnina k besedi za neude znaša 20 kr. Za ples plača vsak plesalec neud 1 gld., društveniki 60 kr. Vstop k plesu brez vabila ni dovoljen.

Odbor.

— (20 oseb podsutih.) Po noči v 15. dan t. m. peljalo se je 20 koroških kmetov v Celovec na somenj. Kar se utrga velikansk sneženi plaz na Ljubelji ter zakoplje vseh 20 ljudij s konji in vozovi vred. Kljub naglji in izdatnej pomoči neso mogli niti jednega rešiti iz grozne snežene gomile, še sledu, kjer počivajo nesrečniki, neso našli. Nadaljno in trudapolno rešilno delo ovirali so pa sneženi zameti. Dobili bodo nesrečnike, toda — mrtve.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Trst 21. januarja. Cesarica pripeljala se je v Miramare.

Berolin 21. januarja. Cesar je noč dobro prebil, njegovo zdravstveno stanje je, kakor se čuje iz najboljših virov, brez opasnosti.

Valparaiso 21. januarja. (Reuterjevo poročilo). V soboto zvečer hoteli so predsednika ljudovlade Chili usmrtiti s peklenim strojem. Poskus se ni posrečil.

Razne vesti.

* (Direktni davki naše prvostolnice.) V zadnjem četrtletju lanskega leta vplačalo se je pri Dunajski mestni davkarji 8,906.979 gld., in sicer:

na državnih davkih . . .	5,046.411 gld.	13 1/2 kr.
„ deželnih dokladah . . .	1,016.885 „	41 „
„ mestnih dokladah . . .	2,807.082 „	21 1/2 „
„ doneskih za stražo štatsko . . .	11.968 „	89 „
na doneskih za obrtno zbornico . . .	8.723 „	07 1/2 „
na doneskih za obrtno šolo . . .	15.908 „	27 1/2 „

V zadnjih treh mesecih preteklega leta vrgla je na Dunaji

zemljarina z dokladi . . .	6.758 gld.	93 kr.
najemnarina „ „ . . .	5,159.027 „	— „
obrtarina „ „ . . .	648.791 „	51 „
dohodarina „ „ . . .	3 040.357 „	37 „
kazni „ „ . . .	7.841 „	80 „
obresti od državnih davkov . . .	21.495 „	04 „
„ „ mestnih doklad . . .	5.202 „	30 „
izterjalne pristojbine . . .	17.505 „	05 „
skupaj . . .	8,906.979 gld.	— kr.

Dohodki v prvih treh četrtletjih . . . 26,347.800 „ 09 „

torej skupaj za 1884. leto 35,254.779 gld. 06 kr.

Ker so direktni davki 1883. leta znašali le 33,956.575 „ 58 „

vplačali so Dunajski davkoplačevalci minulo leto za 1,298.203 gld. 51 kr. več.

* (Izključeni učiteljski kandidatinji.) Šolsko oblastvo izključilo je dve učiteljski kandidatinji iz učiteljske pripravnice v Opavi, ker sta se udeležili komersa dijaškega društva „Germania“. Jednej se je potem na njeno posebno prošnjo dovolilo nadalnje šolanje na tem zavodu. Osem dni zapored vršilo se je vsled tega nadzorovanje na ženskej pripravnici Opavskej. Kaker se vidi žele nemške kandidatinje vse kaj družega nego naše slovenske, katere so zadovoljne s — plavicami.

* (Iz Mannheim) brzojavlja se v 20. dan t. m.: Konstatovano je, da je bil mizarski pomagáč, ki so ga včeraj v Hockenheimu prijeli, in ki ima na dlani osem dni staro rano, pred osmimi dnevi v Frankobrodu. Osoba njegova in vnanost se popolnem ujema, kakor je Frankobrodská policija popisala dozdevnega morilca policijskega svetnika Rumpfa. Ko so zločinca prijeli, ustrelil je na orožnika, potem pa še na dva meščana Hockenheimska.

* (Česka hranilnica.) Bilanca česke hranilnice z dnem 31. decembra 1884 navaja 650.000 gl. čistega dobička za prošlo leto, dasiravno je odpisala českomu zemljiško-veresijskemu društvu posojenih 744.000 gld. 1883 leta vrgel je vrhu obrestnega preostatka 1,146.745 gl. kurzni dobiček 714.147 gl. Vložki konci lanskega leta znašali so 16,187.000 gl., to je za 3,200.000 gld. več nego konci 1883. leta.

* (Slavni grad pogorel.) Iz Bergeraca (Dordogne) se poroča, da je zgodovinsko slavni grad Montaigne, v katerem je njega dni bival modroslovec jednakega imena, v jutro 14. t. m. z dragocenimi zbirkami, slikami in knjigami vred pogorel. Bivši finančni minister Magne povečal je in jako olepšal ta grad, isto tako sedanjí njegov lastnik, Magnejev zet Thirion-Montauban.

* (S plesne veselice v — zapor.) V Edinburgu prišla in zaprla je policija v 13. dan t. m. mlado in bogato udovo gospo Izabelo Logan-ovo, potem ko je napravila in otvorila plesno veselico, katere se je udeležila jako izborna družba. Jako lepa gospa povila je nedavno otroka ter ga iz strahu pred posvetno sramoto lastnoročno umorila. Malo truplo nesrečnega otroka našli so v prekrasnej gospejinej postelji z zelenim atlasom prepreženej. Krasotica velikih, od nog sezajočih zlatoplavalasih kit, vedla se je pri policiji kakor besna.

Loterijske srečke 17. januarja:

V Trstu: 77, 76, 7, 81, 57.
V Linci: 51, 38, 76, 46, 65.

Tržne cene v Ljubljani

dné 21. januarja t. l.

Pšenica, hktl.	6 50	Špeh povojen, kgr.	72
Rež, „	5 4	Surovo maslo, „	8
Jecmen, „	4 55	Jajce, jedno	3 5
Oves, „	2 92	Mleko, liter	8
Ajda, „	4 55	Goveje meso, kgr.	64
Proso, „	5 68	Telečje „	70
Koruza, „	5 40	Svinjsko „	54
Krompir, „	2 86	Koštrunovo „	36
Leča, „	8	Pišanec „	50
Grah, „	8	Golob „	17
Fizol, „	8 50	Sena, 100 kilo	169
Maslo, kgr.	94	Slama, „	151
Mast, „	82	Drva, trda, 4 metr.	780
Špeh frišen, „	56	„ mehka, „	520

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. jan.	7. zjutraj	741.16 mm.	— 17.4° C	z. sszh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	737.72 mm.	— 6.6° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	737.38 mm.	— 4.2° C	z. vz.	obl.	

Srednja temperatura — 9.4° za 7.4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 21. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld.	85 kr.
Srebrna renta	83 „	70 „
Zlata renta	106 „	— „
5% marcna renta	98 „	25 „
Akcije narodne banke	863 „	— „
Kreditne akcije	298 „	90 „
London	123 „	75 „
Napol.	9 „	78 „
C kr cekini	5 „	78 „
Nemške marke	60 „	35 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	126 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	171 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	105 „	40 „
Ogrska zlata renta 6%	96 „	25 „
„ 4%	92 „	80 „
5% papirna renta 5%	104 „	— „
5% štajerske zemljišče odvez obliq	100 gld.	116 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116 „
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122 „	25 „
Prior obliq Elizabetine zapad. železnice	112 „	— „
Prior obliq Ferdinandove sev. železnice	105 „	40 „
Kreditne srečke	100 gld.	176 „
Rudolfove srečke	10 „	19 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	105 „
Tramway-društ. velj. 170 gld a v.	214 „	30 „

Poprava.

Pri 58. izsrečkanji kranjskih zemljiščnih obveznic dné 31. oktobra l. 1884 bila je po pomoti št. 441 v znesku 1000 gld. st. d. namesto št. 421 v znesku 1000 gld. kot izsrečkana izkazana, kar se v občno vednost s tem naznanja.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 15. januarja 1885.

(47—1) Deželni glavar: Thurn.

Dve železni skrinji

(blagajnici)

skoro čisto novi in trdni ter se jako dobro zapirati, jedna z dvema, jedna z jednim ključem.

prodasti se po cen.

Kaj več se izve v Žerovčevj hiši na St. Peterškem nasipu št. 65 pri hiškalku. 46—1)

Vabilo na naročbo

Jurčičevih zbranih spisov.

Jurčičevih „Zbranih spisov“ stoji:

I. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	1— 1-50
II. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	70 1-20
III. zvezek, nevezan po elegantno vezan po	70 1-20

Ako pa tudi odajemo vsak posamičen zvezek, vendar se priporoča, pošiljati naročnino za več zvezkov skupaj. Naročnina znaša za I., II. in III. nevezani zvezek 2 gld. 40 kr. Za vse tri lepo vezane zvezke 4 gld.

Naročniki dobivajo knjige franco.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 60 kr. izvod, ako si naročé skupno po 10 izvodov ter zanje pošljejo gosp. dru. Jos. Staretu v Ljubljano naročilno svoto 6 gold.

(22—4) Odbor za Jurčičev spomenik.

Naročnina za zvezek I., II., III., IV. in V. stoji 3 gld. 50 kr., za elegantno vezanih prvih 5 zvezkov 6 gld. Naročnina pošilja se najprijadnejše s postnimi nakaznicami pod naslovom: g. Jos. Stare v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.

Gospodu J. Z. v Ljubljani.

Ako mi ne plačate posojene vsote v 8 dneh, naznanim na tem mestu Vaše polno ime. (48) J. S.

Hiša.

V trgu Vipavskem prodaja se zidana, z opeko krita, deloma novo zidana, na leto okoli 400—450 gld. obrestij nesoča, za vsaktero kupčijo, kakor tudi gostilno jako pripravná hiša, z mnogimi sobami, blevi in jako lepim bišnim vrtnom, borjačo in gojzdnimi pravicami. Cena jej je 5050 gld.

Ponudbe naj se pošiljajo g. Josipu Prosenecu, glavnemu zastopniku „Aziende“ v Ljubljani. (38—2)

Prave, garantirane

voščene sveče in voščene zavitke

priporoča visokočastiti duhovščini in gospodom trgovcem po najnižjej ceni

OROSLAV DOLENEC,

(12—7) svečar v Ljubljani.

Dr. Spranger-jevo zdravilno mazilo

Julije takoj pekočino in bolečino vsem ranam in bulam, zabranjuje divje meso, izvleče vsaka ulesa brez razmehčnega sredstva in brez rezanja skoraj brez bolečin. V kratkem času ozdravi prsnega raka, krvava ulesa, zastarane poškodbe na nogah, zanohtnice, ozobljine, prisadne rane, razpokane roke itd. Hitro pomaga pri kašlju, dušivnemu kašlju, difteritidi, trganju, bolečinah v križi, revmatizmu v členkih. Dobiva se škatičica po 30 kr. pri lekarnarji J. Svobodi, v Ljubljani, na Prešernovem trgu. (715—11)

Priznana nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo (750—13)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Cvet zoper trganje

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeh, oteklin, otrple udov in kite itd., malo časa, če se rabi, pa mine popolnem trganju, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje“ po dr. Malit“ z zraven pošljem znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Naročila z dežele izvrše se takoj v lekarni „pri samorogu“ JULIJ pl. TRNKOCZY-Ja na Mestnem trgu v Ljubljani. (4—1)

Važno

za vsacega irpečega na živcih.

Samo z električno se da do temeljito odstraniti slabosti živcev. Moj novi indukcijski aparat električni strojček se da lahko rokovediti in bi ne smel manjkati pri nobeni rodbini. Trganje, revmatizem, omedlevice, zobobol in revmatični glavobol in sploh vse bolezni živcev ozdravijo se z indukcijskim aparatom. Cena aparatu z obširnimi nakazilom, kako rabiti, 8 gld. — Naročiti se morejo samo direktno pri meni. (741—17)

Dr. F. Beeck, Trst, 2 Via Pondares 2.

Dr. Schmidt-ovi uspešni

pilepki za kurja očesa

uporabljajo se že mnogo desetletij kot brez bolečine in zanesljivo delujoče sredstvo v popolno odstranitev kurjih očes.

Uspeh teh dr. Schmidt-ovih pilepkov za kurja očesa je skoro osupljiv, kajti po opetovanju rabi teh pilepkov se odpravi vsako kurje oko brez vsake operacije.

Cena škatičici s 15 pilepkami in z rožnim dletcem za izdiranje kurjih očes 23 kr. a. v.

NB. Pri nakupu teh preparatov blagovoli p. n. občinstvo vedno zahtevati Bittner-jeve izdelke in samo one za prave priznati, kateri imajo polno firmo: „Julius Bittner's Apotheke in Gloggnitz“, in vsake druge podobne izdelke kot nevedne zavrniti. (461—16)

Glavna razpošiljalna zaloga: Gloggnitz, Nižje-Avstrijsko, lekarna J. Bittner-ja. Dr. Schmidt-ove pilepke za kurja očesa in dr. Behr-ov živčni ekstrakt prodajata v Ljubljani lekarnarja: J. Svoboda in J. pl. Trnkoczy.

Dr. Behr-ov

živčni ekstrakt

izdeluje se po zdravniškem predpisu iz lekarskih zelišč ter se že dolgo vrsto let obnaša kot izvrstno sredstvo proti živčnim boleznim, kakor proti bolečinam na živcih, migreni, ischiji, bolečinam v križi in hrbtnem mozgu, božjasti, otrpnenju, oslabljenju in polucijam. Na dalje se dr. Behr-ov živčni ekstrakt z najboljšim uspehom rabi proti: protinu in trganju, otrpnelosti mišic, trganju v členkih in mišicah, nervoznemu glavobolju in šumenju v ušesih. Dr. Behr-ov živčni ekstrakt se uporablja le z vnanje. Cena steklenici s točnim navodom uporabe 70 kr. a. v.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.